

Дошѣло се дѣдото да се покатери по боба и се качи на небето, а бабата не го пуца: „Ако искашъ да се покачишъ, земи и мене!“ — „Какъ да те зема?“ запиталъ дѣдото. — „Какъ, ще ме туришъ въ единъ човалъ, ще хванешъ човала въ зжби и ще ме носишъ“.

Нѣмало що да прави дѣдото, завързалъ баба въ човалъ, взелъ човала въ зжби и се закатерилъ по боба.

Катери се дѣдото, катери се, а бабата не търпи: иска ѝ се по-скоро да иде на небето. „Дѣдо, дѣдо, скоро ли ще стигнемъ небето?“ пита тя изъ човала.

Дѣдо мълчи, стиска зжби и катери ли се катери. Изминали половината пжтъ и бабата пакъ пита: „Дѣдо, кога ще стигнемъ на небето?“ Дѣдо пакъ мълчи, зжби не разтваря.

Катерилъ се катерилъ, — наближилъ небето. А бабата не може вече да търпи: „Казвай, дъртако, кога ще стигнемъ?“ Искалъ дѣдо да я успокои и казва: „Сега!“ разтворилъ зжби и изпусналъ човала съ бабата. Паднала бабата на земята и се убила.

